

FROM ACADEMY AWARD®-WINNING DIRECTOR SEBASTIÁN LELIO
DISOBEDIENCE

FILMMAGIE
onafhankelijk, kritisch filmtijdschrift

"BEAUTIFUL.

Sarah McAdams is a revelation.

Rolling Stone

"Rachel Weisz is

OUTSTANDING."

Rolling Stone

"A TRIUMPH.

A career-best performance from Alessandro Nivola.

Rolling Stone

"POWERFUL

and beautifully acted. A transfixing consideration of love, faith, sexuality and personal freedom.

Rolling Stone

"A beautifully tense tale of forbidden love. At once

TENDER AND URGENT."

Rolling Stone

FROM THE PRODUCTION ENTERTAINMENT COMPANY PRESENTS AN ELEMENTARY PICTURES / UCI PRODUCTIONS / BUDAPEST FILMS PRODUCTION "DISOBEDIENCE"
DIRECTED BY SEBASTIÁN LELIO. CASTING BY NADINE PEREZ. COSTUME DESIGNER ALESSANDRO NIVOLA. JOURNAL OF DOCUMENTATION EDITOR JACQUELINE GARCIA. EXECUTIVE PRODUCERS MATTHEW HERBERT
PRODUCED BY RICHARD DICKS, NICKY WRENN, JENNIFER COLE. EXECUTIVE PRODUCERS KRISTIAN LUKAS, JACQUES GARNETT, DIMITRI DIMITROV, BEN BRIDGEMAN, GLEN BAKER, ANDREW LOUIE, ERIC LAUER, GIOVANNI RONDAL
WRITTEN BY RITA KOPPELBERG. DIRECTED BY SEBASTIÁN LELIO. CASTING BY NADINE PEREZ. COSTUME DESIGNER ALESSANDRO NIVOLA. EXECUTIVE PRODUCERS MATTHEW HERBERT, ERIC LAUER, GIOVANNI RONDAL

IN CINEMAS SOON

Inhoud

Generiek	3
Bekroningen	4
Regisseur	5
Inhoud	6
Naomi Alderman, schrijfster van de roman Disobedience	6
Thema's die in Lelio's straatje passen	7
Beklemmend milieu	8
Sterke vrouwen	8
Structuur van de film	9
Persspiegel	10

Generiek

Regie: Sebastián Lelio

Scenario: Sebastián Lelio, Rebecca Lenkiewicz, Naomi Alderman (roman)

Fotografie: Danny Cohen

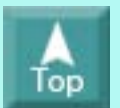
Montage: Nathan Nugent

Muziek: Matthew Herbert

Vertolking: Rachel Weisz (Ronit Krushka), Anton Lesser (Rav Krushka), Alessandro Nivola (Dovid Kuperman), Rachel McAdams (Esti Kuperman), e.a.

Duur: 154 minuten

VK/Ierland/VS

Bekroningen

[Lees meer](#)

Regisseur

Sebastián Lelio is samen met Pablo Larrain en Andrés Wood een van de leidende figuren van de Chileense cinema na de dictatuur.

Lelio werd op 8 maart 1974 in Mendoza, Argentinië, geboren (zijn vader is een Argentijnse architect en zijn moeder een Chileense balletdanseres). Toen hij twee jaar oud was, verhuisde hij met zijn moeder naar Chili. Hij beschrijft zijn jeugd als 'nomadisch' omdat hij nogal verhuisde en tot zijn 21 jaar nooit langer dan twee of drie jaar in dezelfde stad in Chili woonde. In die periode woonde hij ook een tijdje in de VS.

Lelio studeerde gedurende een jaar journalistiek aan de Andrés Bello Universiteit en schakelde dan over naar de filmschool. Nadat hij afstudeerde aan de Escuela de Cine de Chile (de Chileense filmschool) begon Lelio documentaires, muziekvideo's en kortfilms te maken. Deze kortfilms waren *4* (1995), *Cuatro* (1996), *Smog* (2000), *Fragmentos urbanos* (2002) en *Carga vital* (2003). In 2003 bracht hij ook een documentaire, *Cero*, uit die gebaseerd werd op nog niet gebruikt materiaal van de aanslagen van 9/11/2001.

Samen met Fernando Lavanderos regisseerde hij twee seizoenen van de succesrijke (met een Emmy bekroonde) documentaire reeks *Mi mundo privado*, een reeks die het privé leven volgde van Chileense families met een verschillende socio-economische achtergrond.

In 2005 draaide hij met *La sagrada familia* zijn eerste langspeler, een film die men een Chileense versie van Pasolini's *Teorema* (1968) zou kunnen noemen. Zijn tweede speelfilm, *Navidad* (2009, geschreven met de steun van La Residence van het Filmfestival van Cannes waar de film in première ging in de sectie La quinzaine des réalisateurs), was een ongewoon intens drama dat focust op drie tieners die vervreemden van hun familie. In *El año del tigre* (2011) vertelt hij het verhaal van de vlucht van een gevangene tijdens de aardbeving van 2010 in Chili.

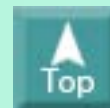
Na deze drie veeleer donkere films veranderde hij van toon met *Gloria* (2013), waarin hij het heeft over een zestigjarige vrouw die een nieuwe relatie begint.

Zijn volgende film werd het beklijvende *Una mujer fantástica* waarin hij een beeld brengt van de vooroordelen waar een transgender mee te maken krijgt. Met deze sterk gewaardeerde film won hij de Oscar voor beste niet-Engelstalige film.

Of zijn films nu donker of lichter van toon zijn, telkens opnieuw vormen ze een verkenning van de hedendaagse Chileense maatschappij.

Met *Disobedience* (2017), zijn eerste Engelstalige film, gaat hij een totaal andere richting uit. Deze film speelt namelijk in een orthodox joods milieu in Londen.

Als scenarioschrijver was Lelio scenarioschrijver of coscenarist van al zijn films (ook van zijn kortfilms) op *El año del tigre* na.

Inhoud

Wanneer haar vader sterft, keert Ronit Khruska terug naar Londen, naar de orthodox-joodse gemeenschap die ze tientallen jaren eerder de rug toekeerde. Ronit wordt geconfronteerd met de vijandigheid van leden van de gemeenschap, met uitzondering van haar jeugdvriend Dovid, die blij is met haar terugkeer. Tot haar ontsteltenis is hij gehuwd met Esti, waar ze vroeger stiekem verliefd op was.

Maar de passie tussen de vrouwen, die nooit gedooft leek te zijn, laait weer hoog op...

Naomi Alderman, schrijfster van de roman Disobedience

De Engelse schrijfster en videospelontwerpster Naomi Alderman werd in 1974 geboren. Zij is de dochter van een specialist in Anglo-Joodse geschiedenis en groeide op in een joods orthodoxe gemeenschap. Ze kreeg een opleiding aan de South Hampstead High School in het Lincoln College, Oxford, waar ze filosofie, politiek en economie volgde. Na Oxford ging ze aan het werk in een uitgeverij voor kinderen en vervolgens werkte ze voor een advocatenkantoor. Voor deze firma trok ze naar de VS waar ze interesse kreeg voor de fictiewereld, waarbij ze zich vooral focuste op Buffy the vampire slayer. Nadat ze terugkeerde naar Engeland ging ze creatief schrijven studeren aan de University of East Anglia.

In 2006 verscheen haar eerste roman Disobedience, geïnspireerd door haar eigen jeugd. Het schrijven van deze roman had als gevolg dat ze niet langer een praktiserende joodse was. “Toen ik aan de roman begon was ik religieus”, zei ze in een interview met The Guardian, “en tegen het einde was ik het niet meer”.

Haar tweede roman, The lessons, werd in 2010 gepubliceerd en in 2012 verscheen The

liar's gospel. Haar jongste, succesrijke roman, The power, verscheen in 2017.

Alderman is eveneens een succesvol schrijfster en ontwerpster van verschillende (online) videogames. Ze schreef ook een maandelijkse technocijcolumn voor The Guardian.

In haar tienerjaren was Alderman ook een voorvechtster voor het feminisme en doorheen haar hele loopbaan steunde ze de vrouwenrechtenbeweging.

Thema's die in Lelio's straatje passen

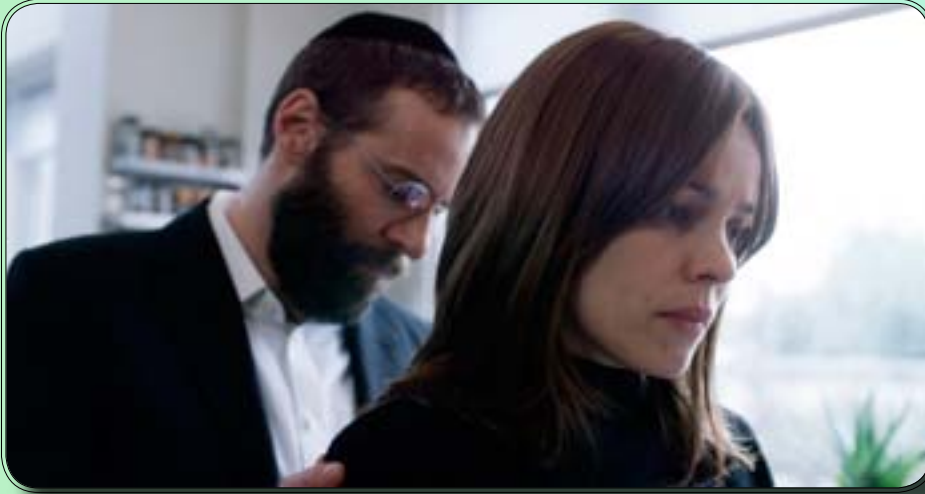

- Het verhaal speelt zich af in een onbekende cultuur en tegelijkertijd is het heel bekend voor hem. In *Disobedience* zijn er veel elementen terug te vinden van *La sagrada familia*, zijn filmdebuut: een omgeving die druk uitoefent, strikte regels, mensen die ongehoorzaam zijn en er de prijs voor willen betalen. Lelio, die een film graag laat ontstaan uit wrijving, vindt in het boek de eigentijdse botsing tussen liefde, geloof, seksualiteit en vrijheid. De poging van personages om te groeien tegen een achtergrond van vaststaande ideeën bevalt hem. Een welgemeende interesse in de mens, die in al zijn films terug te vinden is, is er de reden voor. (Ilse Van Baelen in Filmmagie van juli-augustus 2018)

- Lang geleden nam Jezus het op voor de verschoppelingen der aarde, nu is er Sebastián Lelio. In zijn films kiest de Chileen steevast de kant van de underdogs en de verdrukten. Zijn personages zijn vechters, mensen die zich niet neerleggen bij de lastige kaarten die ze van het lot hebben gekregen.

In *Disobedience* lijkt de joods-orthodoxe omgeving waarin Ronit (Rachel Weisz) en Esti (Rachel McAdams) opgroeiden de grootste hinderpaal voor hun lesbische liefde. Maar in feite zit het voornaamste obstakel tussen Esti's oren. Deze film toont hoeveel inspanning het soms vergt om jezelf tot ongehoorzaamheid te dwingen. (Lieven Trio in De Morgen van 11/06/18)

Beklemmend milieu

- De Chileense regisseur Sebastián Lelio laat in zijn eerste Engelstalige film voelen hoe beklemmend dit orthodoxe milieu is, met zijn donkere kleurenpalet en de afkeuring die schuilt achter elke straathoek. Toch heeft hij ook oog voor de schoonheid – vooral de muziek is daarbij een krachtig middel. (Floortje Smit in de Volkskrant.nl van 11/07/18)

- Hoewel Lelio in *Disobedience* als buitenstaander naar de orthodox-joodse gemeenschap in Londen kijkt, weet hij de tradities van de kleine, gesloten gemeenschap aardig te vangen. Getrouwde vrouwen dragen allemaal pruiken als hoofdbedekking, omdat de Tora het zo voorschrijft. In een omgeving die stijf staat van de tradities, is een lesbische relatie taboe. (Belinda van de Graaf in Trouw.nl van 12/07/18)

Sterke vrouwen

- Maar Lelio, die eerder *Gloria* en *Una mujer fantástica* maakte, is op zijn sterkst met (vrouwen)karakterstudies en samen met McAdams en Weisz maakt hij van Esti en Ronin complexe vrouwen. Vooral Weisz maakt mooi duidelijk dat je nooit helemaal loskomt van de wereld waarin je opgroeide – Ronit mag dan een grote bek hebben, hoe langer ze verblijft in dit orthodox-joodse milieu, hoe meer gene er schuilt in kleine gebaren. (Floortje Smit in de Volkskrant.nl van 11/07/18)

Structuur van de film

- De personages en de gebeurtenissen verschillen van die in het boek en net daarin vindt de film zijn kracht. In plaats van te alterneren tussen de alwetende verteller en de gedachten van Ronit heeft de film een barokstructuur: drie verhaallijnen kruisen steeds en lopen weer uiteen. Het is zoals luisteren naar Bach. De structuur is tegelijkertijd simpel en complex, want ze doet dingen resoneren door ze te combineren of juist niet. Het verhaal onthult zich progressief. Lelio speelt met de verwachtingen van de kijkers; hij bereidt ze voor op iets maar geeft ze wat anders. Zo vermijdt hij elk cliché. (Ilse Van Baelen in Filmmagie van juli-augustus 2018)

- Disobedience lijkt in zijn openingsscènes aan te sturen op een traditionele raamvertelling, waarin de hedendaagse verwickelingen worden afgewisseld met scènes waarmee Ronits verleden wordt ingevuld. Gelukkig blijft de film volledig in het heden en wordt de situatie tussen Ronit en Esti perfect geduid middels hun omgang. Die oogt aanvankelijk nog zeer afstandelijk, maar wanneer de twee alleen zijn, komt er bij de twee volwassen vrouwen al snel een jeugdige passie opborrelen. (Thierry Verhoeven in Filmtotaal)

Persspiegel

- Sebastián Lelio bewijst zich nog maar eens als een van de meest getalenteerde filmmakers ter wereld met *Disobedience*. Dit lesbische drama over de botsing tussen liefde en traditie gaat diep, en niet alleen tijdens de stomende seksscène. (Lieven Trio in De Morgen van 11/06/18)

- Toch is *Disobedience* nadrukkelijk geen film die alleen wil confronteren of bevrijden: met name de sterke acteursprestaties stijgen ver boven dat soort dramaturgische schema's uit. Steeds laat de film je nadenken over de vraag wanneer iets pure liefde, vrije wil of instinct is. (Dana Linssen in NRC van 10/07/18)

